

ԱՄԵՆ. Տ. ԹՈՐԳՈՄ Ա. ՊԱՏՐԻԱՐԹԻ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

Ա.

Բարձրացնելու համար մեզ, դուռն աներկիւղ բարձրացար,
Ալբիսիսի մը նըման, միշտ կասարէ ի կասար.
Ու ի՛նչ ճշխուր է, երբ շանթն այս, կասարէդ կը հասնի,
Մինչ կ'ուզէիր, կրնայիր ալ, դեռ ելնել աւելի:

Հասակդ՝ հառուս ու հըպարս, ամբողջեան սիւն մ'էր կանգուն.
Այ՛ֆերդ՝ երկու լուսարձակ, երկայնքն ի վեր մեր համբուն.
Հոգիներու ցուրտն դէմ, ժըպիսրդ՝ շող արփական.
Զայնըդ՝ հրաւէր հաւասփի, ու աղաղակ արթնութեան:

Բառերդ՝ ծանր ու նընժող, մերթ պատգամներ մէկական.
Մերթ սիրոյ լի սուսակներ՝ անցնող բերնէ ի բերան.
Ու մերթ ալ, դաւն ու թեւող, զերթ մեղեդի մոգութեան:

Բանի կրօնին նըլիքեալ՝ եղար տիտան մը բանի.
Խօսքդ խորհուրդ մըն էր միշտ, խորհուրդդ միշտ խօսք ոսկի՝
Կեանքին իջնող, կեանք եղող, կեանքէն՝ ելլող Իմաստի:

Բ.

Խորհէ՛ր, ինչպէ՛ս, Աստուած իմ, ու խորհէ՛իմք մենք, ինչպէ՛ս,
Թէ հառուածն այս պիտի գար, յանկարծօրէն, վերջնապէս,
Զարնել զայն ճի՛շդ գլըլիւնէն, երբ ան գլըլիւն էր միակ,
Մեզի համար, մանաւանդ այս օրերուն դըժընդակ:

Մախաղն՝ ուսին, ձեռքին՝ ցուպ, ան մեր հովիւն էր արթուն,
Որ՝ գառներն իր դեռ փրկէր պիտի բերնէն գայլերուն.
Որ՝ սրբինգը քրթներուն, երգով մը խոր դիւրութեան,
Պիտի խմբէր զանոնք դեռ, ու գուրգուրաւ անոնց վրան:

Ցուրտն՝ ճրնակ մ'արեւոտ, ու քափն՝ շուր մ'էր ծառի.
Անթութեան՝ հացն էր մեր, ծառալին՝ ջուրն ընթանի.
Սըխալին՝ սասն ու խրատ, եւ վիշտին՝ բառ գորովի:

Այրիացած, դարերով, ժողովուրդն այս բազմացաւ,
Գանձանակիդ մէջ, ո՛վ Տէր, յետին լուսան իր դրաւ,
Հաւատալով միշտ որ Սէրդ պիտի՝ չը լրբէ զայն բընաւ: